

— Това ви питамъ.

— Като мя питашъ на здраво, ще кажъ че има още.

— Съ прѣсмѣтваніята на научнѣ вѣроятность, колко часове ми оставатъ още да живѣя?

— Не можъ да отговоря на питаніето ви съ положително увѣреніе; въ прѣдлежащій случай науката остава нѣма . . .

— Прѣхласваніето ще ся повѣрне ли?

— За това нѣма никакво сумнѣніе.

— Тутакъ си ли?

— Съврѣменно съ трескътъ, която нѣма да ся забави никакъ.

— Ще каже, че трѣба да побързамъ ако има да изпълнѣя още нѣкои мои распоряженія, тъй ли?

— Злъ нѣма да сторите ако побързате.

— Благодаря ви, господине, рече Раулъ, хиляды пѣтъ ви благодаря, защото ся уповахте на доблестьтъ ми и не скрехте отъ мене нищо.

— Начинътъ по който ми говорихте прѣди малко ми наложи тѣзи безусловнѣ длъжностъ.

— Сега можъ ли да ви попитамъ още за нищо?

— Като за какво?

— Остава ли ми нѣкоя надежда и за оздравваніе?

— Безъ сумнѣніе, слобженіето на вашій възрастъ дава толкозь надежды, щото не трѣба за нищо да ся отчайваме никога.

— Но тая надежда е малка, не е ли тъй?

— Кажи че тъй ми ся вижда.

— Благодаря ви изново, господине, и сега, че ми исказахте всичко; имайте добринятъ, моля ви ся, да отворите вратата за да повикамъ слугьтъ ся.

Яковъ чакаше прѣдъ вратата.

— Земи пріятелю, отъ дысагытъ двадесетъ и петъ лунза, рече му рипарьтъ съ слабъ гласъ, заведи този честенъ докторъ до пѣтнатыъ врата, врачи му тѣзи пары, и съ единъ до-